ülle tedda panni maiapiddajaks. Sila pärrast önnistas suur Jummal Enoki maia, ja laskis keik head nou seäl hästi korda minna. Sest aiaśid möllemad mehhed tihti maggusat jutto, ja Jummal andis Sila sannadele sedda joudo, et Enok wimaks usklikkuks sai, ja Jesanda nimme peäle ennast laskis ristida. Sest aiast Enok sai ueks innimesseks: ei räkind mitte ühtainust waljo sanna ennam Hamidi wasto, olgo kül, et Hamid tedda nüüd weel kibbedaminne taggakinsas ja temmale keikjuggust wallo ning waimo röhhumist satis. Nenda tingis temma kurje innimesst, kes ühhel õsel Enoki rohhoaeda piddid laggedaks teggema ja purruks lõma neid wiljapuid, mis Enokil sureks römuks ollid olnud. Enoki sõbrad astusid temma ette ja ütlesid: „Kui jättad sedda ilma kättemaksmata, siis teine tigge loom saab weel kurjemat sinno wasto katsta.“ — Enok wastas ja ütles: „Se pahha tö on ö aial tehtud, ei ükski ei olle näinud, kelle läbbi. Seeb se on, et teine lähhäb sedda taggasi aiama, kui temma peäle süüd lükkatakse. Minnule se on üks kannatusse öppetus. Eks sessamma kurri waim, mis temma peäl käib, minnogi sees wannaste ei olnud. Jesanda Ewangeliumi joud on wast sedda wihhawaeno meelt minno seest kautanud.“ — Peagi pärrast sedda aega tõid Enoki sõbrad kaks neist kurjateggiattest, kedda Hamid olli palganud selle ärrahäwwitamisse tõle, ja sõbrad ütlesid: „Needsammad üllesannetumad on selle Hamidi kurjust üllesannud. Nüüd ei kela sind ühtegi ennam kurja kurjaga maksmast.“ — Agga Enok wastas: „Ei mitte, sest et ollen sedda jo korral temmale andeks annud, olgo kül, et tahhaksin neid illusaid wiljapuid koggone tagganutta, ehk kalli himaga taggasi osta. Eks ei olnud önsa issa annmällestusseks?“ — Aasta aegus tulloke nelas Hamidi honed, ja teggi tedda paljaks. Enok olli kül omma perrega appi tõtnud; agga se jäi keigest ilma. Astus siis Hamidi ette ja ütles: „Kauta wahhest omma wihha minno wasto: wallitsego teps rahho sinno ja minno wahhel. Tulle ja ella omma naese ja lastega minno maias. Se mis minnul on, sedda jäggame nago lihhased wennad issekeskis poleks.“ — Hamid seisis tük aega kui sammas teise ees, tahtis omma hirmsa silmaterraga temmast läbbi pista, pöris järsko temmale selga ja kissendas: „Taggane sadan! eks se tullekahjo ei olle sinno pörgo tö?“ — Se peäle ütlesid Enoki

Eesti-ma rahwa Kalender 1846, lk. 31